

Sveti Jurij.

Sveti Jurij prav slovesno
jezdí čez polje iz boja
in na konju bi prav resno
rad se držal, kot pristoja,
takemu junaku to,
kakor on je bil in bo!

A ko v svoji časti, slavi
mimo trume glasne jaha,
ki ga v praznični opravi
čaka in v pozdrav mu maha,
mlado lice zdaj pazdaj
razjasni mu nasmehljaj.

In na smeh poreden sili
morda tudi to junaka,
kar za njim se motovili
in v vrstah za njim koraka,
radovaje se na glas,
da odmeva v mesto, vas.

Glej, mladine je krdelo,
ki premaganega zmaja
vleče s sabo ter veselo
vriska in nad zmago raja,
bojne pesmi pevajoč
in zmagalcu čast dajoč.

On to slavo res zasluži:
zima je pred njim zbežala,
led potopil je v mlakuži,
in pod mečem obležala
zmajeva mu je pošast,
ki je žrla mlado rast.

Kakor slaven in podjeten
je junaški sveti Jurij,
vendar ni prav nič prevzeten
in napuh ga ne razburi,
ko še deklice lepé
ob vseh potih ga slavé!

Lovor so mu ponujali,
da bi z njim v svet kazal slavo;
ali on se zanj zahvali:
„Ta naj tujcu šémi glavo,
meni pa je bolj ljubó,
kar domača tla dadó!“

Sam si je ovil čelado
z nežnim bukovim zelenjem
in dovolil je v navado,
da med glasnim spet vrvenjem
sme za njim otroški rod
vleči mesto zmaja — hlod!

Fr. Rojec.

ooo=====ooo

Rdeči cveti.

*Oj, cvetite, tihe cvetke,
z vami sreča moja,
da se kmalu sin povrne
k materi iz boja!*

*Cvetke so se razcvetele
materini sreči,
listi veli in cvetovi —
kakor kri rdeči ...*

* * *

*Daleč tam ob vitki Visli
boj divja v poljani,
tam, kjer sin-junak počiva
na gališki strani ...*

Davorinov.

